

Mirabelei žiema patiko ne mažiau negu vasara.
Nors žaidimai skyrėsi, abiem metų laikais buvo vienodai smagu.
Ji šokavo suglaudusi kojas, neatsidžiaugdama pėdsakais, paliekamais batų.
Paskui patraukė į pievą, ten sustūmė didelį sniego kalną ir ėmėsi kurti savo
svajonę – natūralaus dydžio žirgą.
Mergaitė taip dažnai jį įsivaizduodavo, kad būtų galėjusi nulipdyti net užsimerkusi.
Visą dieną įsijautusi plušėjo, net negrįžo pavalgyti.
– Ateik bent kakavos atsigerti, kad sušiltum, – ragino mama.
Bet Mirabelė jos žodžius nuleido negirdomis.
Ji taip rūpestingai ir užsidegusi dirbo, kad temstant gyvūnas buvo
kaip du vandens lašai panašus į tikrą žirgą.
Mirabelė pavadino jį Ponu Sniegu.

Vėjas, šaltis ir lauke praleista diena mergaitę kaip reikiant išvargino.

Pasisotinusi dideliu dubeniu sriubos ir dviem bulviniais blynais,

Mirabelė pakštelėjo tėčiui į skruostą ir atsigulė miegoti.

– O kaip mano žirgas? Kada jį turėsiu? – paklausė, kaip ir kiekvieną vakarą.

Į kasdien užduodamą mergaitės klausimą jis atsakė kaip visada:

– Pažiūrėsim.

Nejaugi vaikų svajonės iš tikrųjų atgydavo naktį, jiems miegant? Berniukas mėtė kamuoliuką įsivaizduojamam šuniui. Mergaitė valdė nepaprastą raketą. Tolėliau kita mergaitė šoko su Sniego Karaliumi, jam vietoj karūnos buvo uždėjusi kekso formelę. Kai kurios svajonės susipindavo ar net susikeisdavo vietomis, suteikdamos dar daugiau laimės kūrėjams.

Kiekvieną naktį kelionė kartodavosi. Vieną sykį tai būdavo ramus pasijodinėjimas, kitą – greiti šuoliai. Tarp mergaitės ir gyvūno užsimezgė artimas ryšys. Juodu tapo neišskiriami. Vos tik tėvai užmigdavo, Mirabelė slapta išsėlindavo iš kambario, sėsdavo ant žirgo ir įjėdu šuoliais leisdavosi per apsnigtus laukus.

Tuomet, dar prieš horizonte nušvintant pirmiesiems aušros blyksniams, Ponas Sniegas parnešdavo savo jaunąją šeimininkę prie namų durų. Mergaitė grįždavo į lovą, jau svajodama apie kitos nakties pasijodinėjimą.

